

faaet overordentlig langt til Politimyndighederne. Jeg vil navnlig pege paa Forholdene i Ribe Amt. Ribe Købstad og Ribe Herred har tidligere haft sin Politimester og Gørding-Malt Herreder sin, men nu er de toslaaede sammen. Politimesteren bor i Ribe og har en 20 km ud til Gjørding-Malt Herreders Tingsted i Holsted, hvor han i Regelen maa møde et Par Gange om Ugen. Nu er Forholdet det, at han maa benytte Bil derud, hvilket bliver en meget kostbar Historie, saa den Besparelse, der er opnaaet ved, at der er oprettet to Politikredse, gøres sikkert temmelig illusorisk alene gennem Udgiften til Befordring, som sidste Aar kostede ca. 5 000 Kr., der er et meget betydeligt Beløb, som det offentlige maa betale. Her er Tale om en meget stor Politikreds, baade hvad angaar Folkemængde, og hvad angaar geografisk Udstrækning. Der var i alt i Politikredsen hidtil 34 114 Mennesker, indtil der sidste Vinter blev vedtaget yderligere at lægge 7 sønderjyske Sogne til samme Politikreds, hvorved Folkemængden forøgedes med henved en 5 000—6 000 Mennesker, saaledes at Politikredsen nu tæller ca. 40 000 Mennesker. Dette i Forbindelse med den geografisk set meget store Udstrækning af Politikredsen har foranlediget Kommunalbestyrelserne i Gørding og Malt Herreder til at indsende et Andragende til Justitsministeriet — jeg ved ikke, om det er indkommet endnu, men ellers vil det komme i en meget nær Fremtid — om at faa ansat en overordnet Politimyndighed med politimæssig og juridisk Uddannelse i Gørding-Malt Herreder, der kan handle paa egen Haand og paa eget An- og Tilsvar. Jeg ved vel, at Regeringen og Rigsdagen ikke er meget opsatte paa at ansætte nye Tjenestemænd, og jeg ved ogsaa, at den højtærede Statsminister advarede os imod at komme med Krav, som koster Statskassen Penge. Men det er heller ikke noget, jeg vil gøre i dette Tilfælde; for jeg er tilbøjelig til at mene, at naar man til de Befordringsudgifter, jeg nævnte før, 5 000 Kr., lægger de Omkostninger, der medgaar til at holde en Kontorist paa det Kontor, vil man sikkert have det meste af, hvad det vil koste at faa ansat en saadan ny Politimester derovre. Det er det, jeg vil bede den højtærede Justitsminister at tage under Overvejelse og stille sig villigt overfor.

Jeg vil gerne til Slutning med nogle ganske faa Bemærkninger omtale en Sag, som har været nævnt af forskellige andre ærede Medlemmer i denne Sal, nemlig vore Tjenestemænds Lønningsforhold. Da Løn-

ningslovene var til Behandling her i Juni 1919, udtalte jeg ved den Lejlighed følgende: „Jeg er ikke bange for den Utilfredshed med dette Lovforslag, som er uberettiget; den undgaar vi ikke. Men jeg er bange for at gaa med til at vedtage et Lovforslag, som kan skabe berettiget Utilfredshed fra Tjenestemændenes Side“. Derfor anbefalede jeg den Gang, at vi skulde være gaaet med til et Forsørgertillæg. Det skete ikke; af den Grund er Utilfredsheden der nu, og jeg kan ikke se rettere end, at den Utilfredshed, der er til Stede blandt vore Tjenestemænd, i Virkeligheden er berettiget. Det er ikke den samlede Sum, der gives til vore Statstjenestemænd fra Statens, fra det offentlige Side, det er galt med, og jeg mener ikke, at den er for lille, men jeg mener, at den Fordeling, man har, er ikke rigtig eller retfærdig. Det er en fattig Trøst, at Tjenestemændene fik det, saaledes som de selv ønskede det; for Forholdet er jo det, at da Lønningslovene var til Behandling her i Tinget, kom der baade fra de forskellige Eaters Organisationer og fra Danmarks Lærerforening det Ønske frem, at der ikke skulde gives Forsørgertillæg. Man havde forset sig paa et Slagord, det, som vi har hørt navnlig af det ærede Medlem Hr. Rode, idet han ønskede, at det Princip skulde opretholdes, som lyder, at der skal ydes lige Løn for lige Arbejde. Det kan godt siges, at det er et retfærdigt Princip, teoretisk set, men praktisk set er det ikke meget retfærdigt; thi det kan aldeles ikke gennemføres. Det, man kan gennemføre, er lige Løn for lige Arbejdstid, men man har ikke Garanti for, at Folk, selv om de har samme Arbejdstid, udfører samme Arbejde, saa Princippet kan i Virkeligheden slet ikke gennemføres. Da man saa førte det Slagord videre og sagde, at man skal give lige Løn til Mand og til Kvinde, var det ogsaa uholdbart; for det stemmer jo ikke med Princippet: lige Løn for lige Arbejde, idet det er godtgjort ad statistik Vej, at Kvinder har betydelig flere Sygedage Aaret rundt end Mændene og derfor ikke kan udføre det samme Arbejde Aaret rundt, som en Mand kan. Derfor bliver det Princip i Virkeligheden et uretfærdigt Princip overfor dem, der er Forsørgere. Det, man skulde have hævdet, det, der havde været det retfærdige, var dette, at samme Arbejde og samme Stilling skulde give samme Løvefod for dem, der udførte Arbejdet. Man skulde enten have indført et Forsørgertillæg eller ogsaa have gjort de andre Tillægs Størrelse afhængig af, om vedkommende var Forsørger eller ikke — Grundlønnen kunde jo godt